

(המשך מעמוד 32)

בכ"כ 1.2 מיליון טון, תמורת שישה מיליוני דולר, על גבי דוברות. חברת מרינג, בבעלות קצין חיל-הים לשעבר, בעל חברת-שמירת באשדוד בשם שבת, מציעה לר-כוש נחתות ולהעביר כהן את הפחם תמורת 4 מיליוני דולר. רעיון הנחתות עורר גיחוך כללי, אם כי שיפמן טוען שגורמים בי-מישרד-התחבורה רצו בנחתות.

בסופו של דבר החליטה חברת-החשמל לקבל את ההצעה היקרה יותר של הטוגן, משום שהיו חששות לגבי

תון, אחרי שכבר הוחלט לתת את העבודה להטוגן. אונגר מודה כי פגש עם מילוא, אולם לדבריו היה זה בשם חברת-החשמל, משום שי-שיפמן אושפו אז בבית-החולים ו-טוליפמן שהה בארצות-הברית. בי-פגישה, כך טוען אונגר, הוא התבר-קש על-ידי מילוא לתת אישור בכתב שאכן הטוגן זכתה במכרז, כדי שמילוא יוכל להגיש את ה-בג"צ. גם בנושא זה יחליטו היועץ-המישפטי לממשלה ומבקר-המדינה אם יש מקום לערב את המישרה.

100 מיליון

טבעו

אחת הפרשות המזועזעות ביותר היא פרשת המכרז לתקמת המזח. שתי חברות הגישו הצעות לבניית המזח בחדרה. חברת איטלקית וחברת שותפות בין חברה הולנדית, חברה דרום-אמריקאית וחברת כור הישראלית. היקף ה-פרוייקט היה אז כ-50 מיליון דולר. האיטלקים הגישו הצעה הכולה בי-מיליון דולר, אולם כל מי שקרא את פרטי שתי ההצעות הבין, שי-לפחות מבחינת המחיר כדאי היה לתת את ההקמה דווקא לקבוצה השניה — מרכיב התעסוקה היש-ראלי בהצעה השניה היה מכסה את ההפרש.

ההצעות נבדלו גם בשיטות ה-בנייה של המזח. עתה התגלה כי השיטה האיטלקית אינה טובה ל-קרקע שבחוף הים בחדרה, קרקע של חולות נעים. בעיקבות הסערה הגדולה שהיתה לאחרונה התברר, שהצינורות עליהם יתבסס המזח יצטרכו להיות באורך של 50 מטר-ים, ולא 25 מטרים כפי שחשבו תחילה. שיפמן טוען ששינוי זה ייקר את הפרוייקט בכ"כ 10 מיליון דולר. כלכלנים מעריכים שהפרוי-יקט יעלה בסופו של דבר בין 120 ל-150 מיליוני דולר, כימעט פי-שלוש מההצעה המקורית.

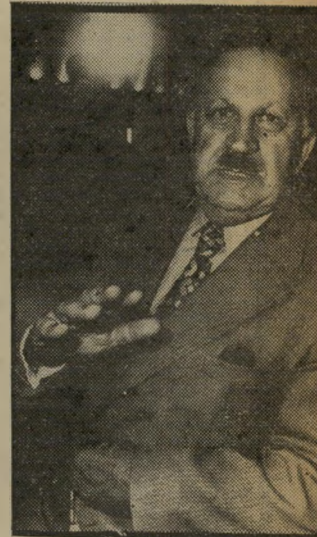
טוליפמן, שלא היה מנכ"ל החבי-רה בעת שנחתם החוזה, טוען שי-יתכן וההסכם עם האיטלקים נחתם משום שהאיטלקים הצליחו "לע-בוד" על חברת-החשמל. מישלחת של פקידים בכירים בחברה הוזמנה לאיטליה בתקופה של המשאומתן, ובעקבות נסיעה זו אושר לאיטלי-קים לרכוש את הברזל להקמת המזח ושולמו להם כספים עוד לפני שנחתם עימם החוזה. שיפמן טוען כי הוא התנגד למסירת החוזה ל-איטלקים, אך לא יכול היה לעמוד בלחץ של אנשי המיקצוע של חב-רת-החשמל ובלחץ יתר חברי ה-דירקטוריון. ואכן, בפרוטוקול רשום שהוא נמנע מהצבעה.

טוליפמן שאל את יושב-ראש ועדת-הכלכלה של הכנסת, גד יע-קובי, לפני שמסר לוועדה זו את הדיווח-שבון מסמך השיער שלו, אם יש לו חסינות חוקית בפני מישפטי-דיבה. יעקובי הסביר לו כי אינו חסין. יתכן שזו הסיבה לכך, שטוליפמן לא השמיע האשי-מות ישירות אלא רק פתח פתח לחקירה.

שיפמן מאשים את טוליפמן בי-היעדר כישרון גיהולי ובחוסר יושר אישי: "הוא התגורר במשך שבעה חודשים במלון דן כרמל בחיפה, על חשבון חברת-החשמל. לא רצה במשכורת, וחי על חשבון-הוצאות שמן. עד היום לא התויר את ה-מכונת שלו לחברה, למרות שהוא כבר לא המנכ"ל".

טוליפמן סרב להגיב על האשי-מות אלה וסרב להתראיין בכלל בי-גוש חברת-החשמל. אולם שני הצדדים מודים שבי-חברת-החשמל שורר ביזבוז גוראי. גם טוליפמן וגם שיפמן מודים בפה מלא, שחברת-החשמל הפסידה מיליארדי לירות, אם כי כל אחד מסיר את האחריות לשערוריה ה-כלכלית הגדולה ביותר של מדינת-ישראל.

(כתבה ראשונה במידרה) יופי ינאי

מתחרה מרידור לא רוצים רומנים

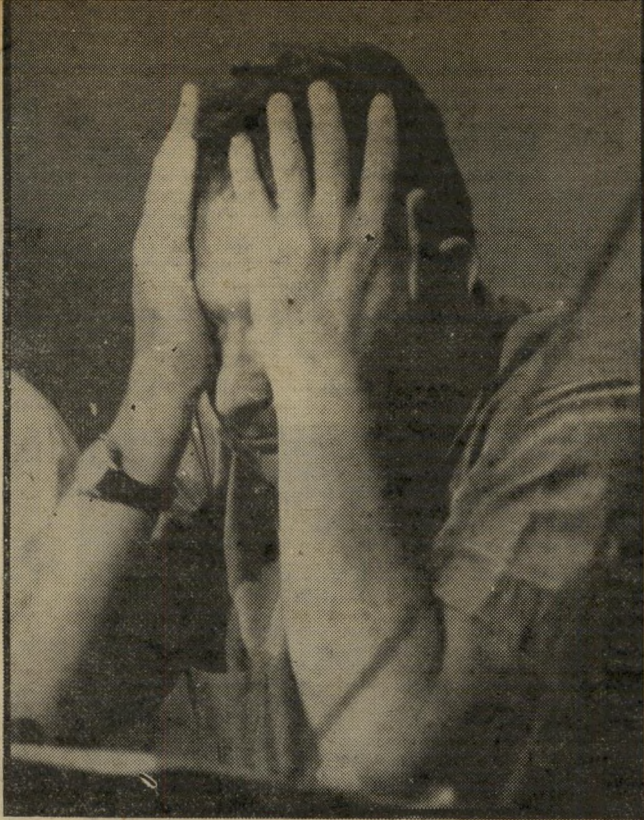
מתחרה רותם רק אוניה אחת

הגב הכספי של שבת. גם העובדה ששבת שינה ארבע פעמים את מיבנה החברה שלו, שהגישה את ההצעה, עורר חשש אצל ראשי החברה.

אחרי שהתקבלה ההחלטה הגיש ח"כ רוני מילוא, בשם ו'אק אללוף בג"צ נגד חברת-החשמל. מילוא, עורך-דין במקצועו, גילה כי ה-שותף האחרון של שבת בחברת מרי ג'ד, לצורכי פרויקט הנחתות, היה היבואן עתיר הנכסים ו'אק אללוף. עתה טען אללוף נגד מסי-רת העבודה להטוגן.

במהלך המישפט התברר כי ל-אללוף חומר פנימי מועברת המכ-רוזים של חברת-החשמל. מאוחר יותר התגלה, כי מילוא ערך שיות עם רמי אונגר, כי אללוף נמצא בקשרי עסקים ענפים עם החברות הפרטיות של אונגר והתעורר חשד כאילו אונגר הדליף לאללוף חומר העשוי לשרת אותו בבג"צ נגד חברת-החשמל.

אונגר עצמו מכחיש גירסה זו מכל וכל. לדבריו נודע לו ששבת שותף עם אללוף בהגשת ההצעה לחברת-החשמל רק מקריאה בעיי-

שאל וייצמן

אושפו.

אביו הוזעק

לארץ. האם

יחלים וייצמן

לוותר על

המרוץ לכנסת

בגלל

מחלת בנו?

סיפור אב ובן

הראשון שידע על כך היה עופר.

עופר, רופא צעיר, ידיד של שאר-לי וייצמן, הוזעק בטלפון. שאולי שהיה ביום הרביעי לפני שבועיים בביתה של ידידתו, עולה חדשה מרומניה, לפתע חש שאולי כאביב עזים בראשו. אפילו הוא, המורגל בכאבים, לא יכול היה לעמוד בהם. הוא הצליח לחייג לעופר וביקש ממנו שיבוא לבית הידידה.

כשהגיע עופר הוא מצא את שאר-לי נתון בהתקף חזק של אפילפי-סיה. הוא נתן לו עזרה-ראשונה ו-מיהר להובילו לבית-החולים בלני-טון בפתח-תיקוה. אחרי ששאולי אושפו הוזעקה אמו ראומה לבית-החולים.

עזר וייצמן היה באותה עת באר-צות-הברית. הוא היה עסוק בגיוס שני מיליון דולר לרשימה החד-שה אותה התכוון להקים לקראת הבחירות הקרובות. ראומה, יחד עם ידידי המישפחה, האלוף (מיל) מוטי הוד, שהוזעק אף הוא לבית-החולים, טלפנו לעזר.

בבית-החולים אובחנה מחלתו של שאולי שאיבד בינתיים את הכר-תו — דלקת קרום המוח. הרופאים המכירים את התולדות הרפואיות של שאולי היו מודאגים.

מוטי הוד ויתר ידידיו של עזר וייצמן ידעו שעל מיטת החולים בי-בילינסון מוטל גם גורלו של האב — דרכו הפוליטית ועתידו.

ההחלטה הגורלית

ב-29 ביוני 1970 כמה שבר-עות לפני סיום מילחמת ההתי-שה, פגע כדור של צלף מיצרי בראשו של שאול וייצמן, על גדת תעלת-סוויס. הקליע נשאר תקוע

שאולי אחרי הפציעה השניה החזית של עזר